

UNA JOVE JUTGESSA

Tot va començar quan aquella jove jutgessa va disposar el nostre divorci. Com un empedreït gos rastrejador, vaig començar a seguir-lo. Allà on anava, allà hi era jo també, oculta, vigilant, expectant... Sabia que tard o d'hora els trobaria junts. A ell i a la seva nova pubilla, com la qualificava, sorneguer, quan arribava a casa de matinada: "Una llaminadura irresistible", deia, tot cofoi. "Irresistible", repetia, bafaner, llepant-se els llavis, el bavós. Jo tampoc m'hi vaig poder resistir quan, finalment, els vaig trobar, acaronats, somrient-se encaramel·lats... Dos trets impecables van posar fi al seu repugnant somriure.

Ara, quan des d'aquesta garjola hi penso, només em sap greu per ella. Possiblement hagués arribat a ser una bona magistrada. El meu home, com a advocat vell que era, ho deia: "Farà carrera la jove jutgessa" i és ben cert que gairebé sempre ho encertava, el pedòfil, com tantes altres vegades havia passat.